

BEVEZETÉS

A megváltás öröme a legcsodálatosabb témakör, amivel foglalkozhatunk, mert ebből az Isten szeretetadásának olyan mélységeit ismerhetjük meg, amely lenyűgöz és csodálatra készítet. *„Mert Krisztus, mikor még erőtelenekek voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. Bizonyára az igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök és ellenségei voltunk, Krisztus érettünk meghalt.”* (Rm 5,6-8; 10). A következőkben az Isten megváltó kegyelmének sokrétű cselekménysorozatát szeretném bemutatni, végigvezetni az olvasót mindazokon az eseményeken, amiknek végén a bűn világból végre átléphetünk az örökkévalóságba.

Sok keresztény gondolja és hiszi azt, hogy Jézus halálával és feltámadásával teljesen befejeződött a megváltás. Valójában pedig csak egy részlet teljeseedett be belőle. Pál apostol éppen ezzel összefüggésben írja azt a zsidókhöz írott levelében, hogy nekünk keresztényeknek most az a *„fődolog”*, hogy tudomásunk legyen arról, *„olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára ült, mint a szent helynek és amaz igazi sáturnak szolgája”* (Zsid 8,1).

De vajon miért ült oda mint főpap, milyen üzenete van ennek a kijelentésnek, hogy a mi főpapunkként ült oda *„a mennyei Felség királyi székének jobbán”*? Mit jelent számunkra Jézus főpapi szolgálata, milyen feladatot végez főpapként, amit nekünk *„fődolog”*-ként kell kezelnünk?

A Biblia különböző helyein adott kinyilatkoztatásokat azért adta Isten, hogy tisztában legyünk az örökkévaló evangéliumnak azzal az alapvető részletével, hogy hol és

mikor kezdődött el az emberi család megváltása, illetve mikor, és milyen eseménnyel összekapcsolódva fog befejeződni?

Sok más kérdéssel együtt, erre is Jézus főpapi szolgálatának ismeretében kaphatunk választ, amik jelenleg még megosztják azoknak táborát, akik egyébként az Igében adott kinyilatkoztatásokból keresik a válaszokat. Isten azért adott sokrétű kinyilatkoztatást, hogy választ kaphassunk a bennünk felmerülő kérdésekre, még akkor is, ha pillanatnyilag még megosztanak bennünket ezek a kérdések és azok a válaszok, amiket megfogalmazunk, ki-ki a neki jutott ismeret alapján.

Jézus az emberi család megváltásának érdekében a *szolgai létformának* különböző szintjeire lépett. Az Ószövetség idején Ő volt az Úr „*orcájának angyala*” (Ésa 63,9), akit a Biblia időnként „*Mihály*”-ként nevez meg és mutat be. Az Újszövetségben élők már Jézus Krisztusként ismerik a Betlehemben megszületett Megváltót, aki magára vette az emberi természetünket, hogy Megváltónk lehessen, elviselve helyettünk a bűn büntetését, hogy ne nekünk kelljen meghalni, hanem élhessünk. A Mennybemenetelét követően viszont az Újszövetség írói már Főpapként és Közbenjáróként mutatják be. Pál apostol pedig azt írja, hogy nekünk ez az ismeretünk kell legyen a „*födolog*”, amit a figyelmünk középpontjába kell állítanunk. Máshol viszont úgy ismerhetjük meg Jézust, mint Bírót, aki majd meg fogja ítélni „*az egész föld kerekességét*” (Csel 17,31), „*mert az Atya nem ítélt senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta*” (Jn 5,22). De ismerhetjük Őt „*királyok királya*”-ként is (Jel 19,16), hiszen a második advent idején ebben a minőségében fog visszajönni az ég felhőiben, ahogy azt meg is ígérte. Megváltó szolgálatának előbb felsorolt esetei közül vajon melyikben bocsátja meg a bűneinket, és amikor megbocsátja, akkor

azonnal el is törli azt, vagy ez majd csak később, egy másik fázisban és eljárásban következhet be?

A Bibliában minden arra utal, hogy a megváltásunk még nem fejeződött be a Golgotán meghozott áldozattal, hanem a főpapi szolgálattal folytatódik. De ha Jézus a Golgotán még nem fejezte be a megváltással kapcsolatos feladatait, ezért az tovább folytatódik, akkor a meghalt emberek, a halálukat követően milyen alapon juthatnának a Mennybe, mint ahogyan azt nagyon sok keresztény gondolja és hiszi?

Amikor Jézus választ keressük az Igében az előző kérdésekre, akkor a *teljes Istentől ihletett Írást* kell figyelembe venni, mert Isten ebből a célból adta a különböző kinyilatkoztatásokat. Erre azért szükséges odafigyelnünk, mert a *szent próféták Istene* Jézus volt, aki a kinyilatkoztatásokat adta a prófétákon keresztül. A Jelenések könyvéből két igeverv egybevetése mutat rá arra, hogy Jézus volt az, aki a kinyilatkoztatást adó Isten volt. János apostol azt a kijelentést kapta: **„Az Úr, a szent próféták Istene bocsátotta el az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgálóinak azokat, amiknek meg kell lenni hamar”**. Később azonban még ki lett egészítve azzal: **„Én Jézus küldtem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen nektek a gyülekezetekben”** (Jel 22,6; 16). Ha tehát Jézus adta a kinyilatkoztatásokat a szent prófétáknak is a régi korokban, akkor nekünk sem szabad csupán az Újszövetség irataira hagyatkoznunk, hanem a teljes Írásban, a Biblia minden könyvében kell keresnünk Jézus válaszait.